

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616010079
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8616010079.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša, sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.03.2022, v trestnej veci obžalovaného E. C. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/29/2016 zo dňa 12.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník napadnutým rozsudkom sp. zn. 1T/29/2016 zo dňa 12.10.2021 podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodil obžalovaného E. C. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Svidník zo dňa 30.03.2016 číslo Pv 50/16/7712-7 doručený súdu dňa 31.03.2016 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať, tak že

- dňa 19.12.2015 asi o 01.00 hod. na chodbe baru Victoria, na ulici Hlavnej v Stropkove fyzicky napadol Q. I. tak, že po predchádzajúcej slovnej hádke čelom ho udrel do oblasti nosa, v dôsledku čoho Q. I. spadol na zem, kde ho viackrát opakovane udieral rukami a kopal nohami do rôznej časti tela, čím mu spôsobil pomliaždenie nosa, členka vľavo a driekovej chrbtice, ktoré zranenie si vyžiadalo lekárske ošetrovanie spojené s dobou liečenia bez práceneschopnosti v trvaní do 7 dní,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý obžalovaný je stíhaný.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku prokurátor Okresnej prokuratúry vo Svidníku priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 28.12.2021. Prioritne, najmä v nadväznosti na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prokurátor poznamenáva a poukazuje na skutočnosť, že súd prvého stupňa selektívne a výrazne v prospech obžalovaného vysporiadal sa so zisteným skutkovým stavom, kedy sa konštatovania, že vo veci existujú dve protichodné skupiny dôkazov sa nedôvodne priklonil k verzii obžalovaného o priebehu spáchania skutku, ktorú podporuje skupina svedkov okolo E. C. st. a spol., pričom táto skupina svedkov je vo výraznom vzťahu k obžalovanému (výpoveď obžalovaného a svedkov E. C. st., D. E., E. P., E. M., E. M., H. U.). Rozpory vo výpovediach sa nepodarilo odstrániť ani konfrontáciami medzi obžalovaným a poškodeným a svedkami L. I. a S. T.. Každý zotrval na svojich výpovediach. Svedkovia svedčiaci o tom, že obžalovaný nenapadol poškodeného, ale naopak, obžalovaný bol napadnutý poškodeným, sú jednak rodinní príslušníci obžalovaného, ako aj vtedajší spolupracovníci obžalovaného a zamestnanci jeho otca. Pokiaľ súd argumentuje dôveryhodnosťou svedka H. U., ktorý v tom čase ako hosť v bare vypovedal, že obžalovaný bol napadnutý poškodenými, tak uvádza, že výpovede verziu tohto svedka vylučujú výpovede bratov I. a svedkov M. a T.. Výpoveď otca žalovaného C. st. považuje za nedôveryhodnú a tendenčnú v snahe zlepšiť dôkaznú situáciu v prospech svojho syna. Vypovedá,

že po útoku na syna, kedy ho začali viacerí biť, vzal syna a stiahol ho do baru, pričom neuviedol, že by mu v tom pomáhali iné osoby. Je nepravdepodobné, že by osoba blízka dôchodkového veku bez akéhokoľvek odporu dvoch, prípadne viacerých útočníkov výrazne mladšieho veku, odtiahla obžalovaného v kľačiacej polohe, pričom poukazuje na takmer úplne zhodné výpovede o tejto udalosti svedkami podporujúcimi verziu obžalovaného pričom, keď vypovedal, že tak učinili s ďalšími ľuďmi a jedno neuviedol ich počet ani mená týchto osôb, pričom tieto výpovede v tejto časti sú v rozpore s výpoveďami napríklad svedka M., že do konfliktu sa po útoku následne zapojili okolostojaci ľudia. Tieto skutočnosti nevyplývajú a nekorešponujú s výpoveďou samotného otca obžalovaného, ktorý ani raz neuviedol, že by obžalovaného odtiahol v spolupráci s inými osobami. Zásadnou skutočnosťou podporujúcou vierohodnosť výpovede poškodeného a svedkov je vyhlásenie viny za skutok právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, v konaní o dohode o vine a treste, teda v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 1T/37/2016. V uvedenom konaní boli L. I., Q. I. a S. T. uznaní vinnými z prečinu výtržníctva za to, že bez uvedenia ďalších okolností napadli obžalovaného E. C. takým spôsobom, že ho opakovane udierali rukami do hlavy a ostatných častí tela, čo L. I., Tomáš I. a S. T. potvrdili uzavretím dohody o vine a treste a taktiež svojím vyhlásením na verejnom zasadnutí, kedy na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 Tr. poriadku, vrátane otázky či dobrovoľne sa priznali a uznali vinu za spáchaný skutok, odpovedali „áno“. Uvádza, že ide o zrkadlový skutok, pričom nie je logický akceptovateľné, žeby tieto osoby dobrovoľne vyhlásili, že spáchali tento skutok a následne nepravdivo a úmyselne skreslene vypovedali o okolnostiach útoku obžalovaného voči poškodenému. Výpovede poškodeného a svedkov podporujúcich verziu útoku obžalovaného na poškodeného v podstatných okolnostiach sú odlišné, čo zjavne podporuje ich dôveryhodnosť aj v spojení s vyhláseniami viny v konaní ako je uvedené vyššie naproti uniformným, takmer zhodným výpoveďiam svedkov okolo C. staršieho. Je potrebné považovať za zjavne dôveryhodné, pričom uvádza, že v prípade svedkov okolo C. ide o rodinných príslušníkov obžalovaného, a jednak zamestnancov otca, vo výrazne závislom vzťahu k obžalovanému. Prokurátor opakovane poukazuje na konzistentné výpovede poškodeného a svedkov. O podstatnej okolnosti, že obžalovaný udrel poškodeného hlavou do nosa, pričom tento atak je podstatnou okolnosťou skutku naplňujúcou znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva. Úvahy súdu o nepreukázaní zranení dierkovej chrčtice a iných zranení, resp. či po skutku poškodený spadol na zem alebo nie, považuje za nadbytočné, tendenčne vyhodnotené smerujúce v prospech obžalovaného, pretože tieto okolnosti nemusia byť potvrdzované všetkými svedkami a toto nie je možné ani od nich objektívne očakávať v situácii, kedy došlo k napadnutiu obžalovaného a následnej vzájomnej potýčke. Tieto zranenia mohli vzniknúť aj iným spôsobom, pričom ak ich považoval prvostupňový súd za nedokázané, stačilo ich vypustiť zo skutkovej vety v prípade odsudzujúceho rozsudku obžalovaného.

Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. poriadku zrušil a zároveň podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, prípadne aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania, krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného E. C. ml., výsluchom svedkov E. C. st., E. M., E. M., H. U., H. R., D. E., E. P., P. M., L. I., MUDr. L. H., S. T., prečítal svedecké výpovede svedkov L. I., C. E., C. P., E. M., zápisnice o konfrontáciách medzi obžalovaným a poškodeným Q. I. ako aj obžalovaným a svedkami L. I. a S. I., konfrontácie medzi obžalovaným a svedkami L. I. a S. T., listinnými dôkazmi, lekárskou správou poškodeného, fotodokumentáciou, správou o povesti, odpisom z registra trestov, evidenciou priestupkov obžalovaného, správami sociálnej poisťovne a úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, dohodou o pracovnej činnosti, pracovným posudkom obžalovaného a pripojeným spisom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/37/2016.

Tento rozsah vykonaného dokazovania súd prvého stupňa podrobne uviedol v odôvodnení rozsudku, kde poukázal na jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto jednotlivých dôkazných prostriedkov.

Krajský súd poukazuje na rozsah tohto dokazovania a na skutočnosti, na ktoré súd prvého stupňa správne poukázal.

Súd prvého stupňa následne v rozsudku vyjadril svoje úvahy a hodnotil dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. V prvom rade ustálil, že proti sebe stojí skupina dôkazov svedčiacich o tom, že obžalovaný skutočne zaútočil na poškodeného úderom čela do nosa (výpoveď poškodeného a svedkov L. I., S. T., E. M.). Na druhej strane je skupina dôkazov, ktorá svedčí o tom, že naopak obžalovaný bol napadnutý poškodeným a ďalšími osobami (výpoveď obžalovaného a svedkov E. C. staršieho, D. E., E. P., E. M., E. M., H. U.). Rozpory vo výpovediach sa súdu prvého stupňa nepodarilo odstrániť, pretože každý zotrval na svojich výpovediach.

Súd prvého stupňa správne zdôraznil, že tvrdenia v skutkovej vete obžaloby podľa, ktorého mal obžalovaný po údere čelom do nosa poškodeného pokračovať v útoku na poškodeného, ktorý mal spadnúť na zem a to viacerými údermi a kopaním nôh sa nepotvrdilo ani výpoveďami samotného poškodeného a ani iných svedkov.

Čo sa týka dôveryhodnosti jednotlivých svedkov, ktorú namietal prokurátor v rámci odvolania, touto skutočnosťou sa zaoberal aj súd prvého stupňa, zdôraznil, že verziu obžalovaného potvrdil aj svedok, u ktorého nebol preukázaný žiaden vzťah k obžalovanému - svedok H. U., ktorý bol v bare ako hosť. Súd prvého stupňa správne poukázal, že poškodený a svedkovia na strane poškodeného boli za útok na obžalovaného priamo súvisiacich s touto vecou právoplatne odsúdení. Súd prvého stupňa sa následne zaoberal aj rozsahom poranení poškodeného a správne poukázal na tú skutočnosť, že poškodený bol aj 2 dni po incidente na ošetrení, kde sa sťažoval na bolesť, nosa, chrbtice a členka. Bol vykonaný kontrolný snímok, no ten nepotvrdil nijaké traumatické zmeny. Správne súd poukázal na tú skutočnosť, že už samotný poškodený konštatoval, že útok mal spočívať iba jedným úderom čelom do nosa. Ostatné poranenia odôvodňoval poškodený tým, že mali vzniknúť pri jeho páde na zem. Súd prvého stupňa neprešiel bez povšimnutia práve rozpory vo výpovedi poškodeného a správne poukázal, že je tu rozpor oproti predchádzajúcim výpovediam a je to v rozpore s výpoveďami ostatných svedkov vrátane brata samotného poškodeného L. I., ktorý konštatoval, že poškodený hneď po údere na zem nespadol. Rovnako ani ostatní svedkovia nespomínali pád poškodeného na zem. Súd prvého stupňa sa zaoberal aj konaním samotného poškodeného po údajnom útoku, kedy mal sa dobýjať do baru, rozbiť sklenenú výplň, čo potvrdil aj brat poškodeného L. I. a z výpovedi svedka P. vyplynulo aj to, že po rozbití dverí poškodený kopal nohami do týchto dverí a to spochybňuje aj samotný záver, že po údajnom útoku poškodený mal už pomliaždený členok.

Súd prvého stupňa sa zaoberal aj časom spáchania skutku. Je potrebné zdôrazniť, že úvahám súdu prvého stupňa v tejto časti niet čo vytknúť, pretože vo veci 1T/37/2016 prokurátor Okresnej prokuratúry Svidník podal návrh na dohodu o vine a treste, ktorú uzavrel s Q. I. a vychádzajúc zo samotného znenia skutku, tento skutok sa mal udiať dňa 19.12.2015, kedy spoločne s obvineným L. I. a S. T. na chodbe baru Viktória v Stropkove fyzicky napadol E. C. takýmto spôsobom, že opakovane udieral rukami do hlavy a ostatných častí čím mu spôsobil zranenia a to pomliaždenie hlavy v oblasti čela a pomliaždenie a krvnú podliatinu ľavej ušnice, podvrtnutie krčnej chrbtice s dobou liečenia 5-6 dní. Bez vykonania akéhokoľvek dokazovania aj napriek tomu, že prokurátor podal návrh na schválenie dohody o vine a treste, že skutok sa stal dňa 19.12. o 1.00 hod., súd prvého stupňa v skutku urobil zmenu a tento čas útoku posunul tak, že skutok sa mal stať dňa 19.12.2015 asi o 1.10 hod. Nie je zrejmé prečo prokurátor pri schvaľovaní dohody súhlasil s takouto zmenou, keď táto zmena v rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/37/2016 zo dňa 11.05.2016 nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Správne súd prvého stupňa poukázal aj na túto skutočnosť, že už z tohto postupu nielen orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdu prvého stupňa je zrejmé, že dochádza ku korekcii, kedy sa mal stať skutok, pretože už vtedy si tak orgány činné v trestnom konaní, teda prokurátor a súd museli uvedomiť, že predsa nie je možné, aby v tom istom čase na tom istom mieste sa udiali dve rozličné konania, ktoré naplňajú pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Súd prvého stupňa súd dospel na základe vykonaného dokazovania, vzhľadom na všetky pochybnosti, ktoré v tejto veci boli zistené a ktoré prokurátor sa snaží prehliadať, k správne záveru, že vykonané dokazovanie spochybňuje jednoznačný záver, že to bol obžalovaný čo zaútočil na poškodeného a spáchal prečin výtržníctva. Jednoznačne v tomto štádiu je možné konštatovať, že ani v priebehu prípravného konania ani dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, že obžalovaný E. C. spáchal trestný čin, teda súd prvého stupňa postupoval správne, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.